

Scénář

Příběh paní Jarošové

Zpracovali: Hana Tranová, Barbora Chládková, Martina Hybelbauerová, Natálie Kvardová, Vojtěch Hermann ze ZŠ Dolní Podluží, pod vedením paní učitelky Venduly Riedelové

Statečnost - Obětavost – Laskavost – Odvaha - Strach. To jsou slova spojená s příběhem paní Jarošové.

Paní Jaromíra Jarošová, za svobodna Špatzová, se narodila 24. září 1934 v Praze. Její tatínek se jmenoval František Špatz a maminka Františka Špatzová-Urbanová.

Byla starší sestrou bratra Františka a sestry Helenky.

Za své životní poslání si zvolila povolání zdravotní sestry. Celý svůj život tak zasvětila pomáhaní druhým.

V průběhu studií se seznámila se svou budoucí životní láskou panem Bohumilem Jarošem, kterého si vzala za muže.

Žili spolu dlouhých šedesát let.

Na podzim roku 2013 oslavili diamantovou svatbu. 12 dní poté se paní Jarošová se svým milovaným mužem navždy rozloučila.

Druhá světová válka poprvé zastihla malou Jarmilku na Václavském náměstí, při procházce se svojí maminkou.

Dodnes si paní Jarmila pamatuje, jak mamince tekly slzy po tvářích při příjezdu nacistických vojsk. Při pohledu na všechny okolo cítila bezmoc a strach.

Podruhé se s válkou setkala, když ztratila své milované blízké, dědečka a dva strýce. Mladšího strýčka umlátili příslušníci gestapa ještě před cestou do Terezína. Starší strýček i dědeček do Terezína dojeli. Strýček jako jeden z mála utekl a přidal se k partyzánům. Dědeček v Terezíně podlehl nákaze tyfu.

Třetí setkání s válkou proběhlo při náletech na Vysočany v roce 1944. Paní Jarošová byla nucena schovávat se ve sklepě svého domu společně se svým mladším bratrem a maminkou.

Na tu květnou neděli, to byl ten velký nálet a my jsme s maminkou šli dolů a najednou prostě obrovská rána. Maminka nás vždycky přikryla dekou, abychom to tolik neslyšeli, no a najednou byla tak strašná rána a to jsme věděli, že to muselo spadnout někde blíž. A taky ano, my jsme měli asi dvě stě

metrů školku, no a tam přímo spadla do tý školky ta bomba. Naštěstí byla neděle, takže ve školce nikdo nebyl, jinak by to bylo katastrofální. Jenomže ta naše vilka, ten dům kde jsme bydleli, tak samozřejmě .. okna, ta tlaková vlna je vyrazila a nějaký odlitek nebo co to bylo, tak to prolítlo střechou a akorát tam, kde já jsem měla postel.

Dodnes vzpomíná na své pocity.

Já vám to řeknu popravdě, já jsem se celou dobu modlila, aby prostě jsme neumřeli. Na to si pamatuju přesně, že prostě celou dobu, já jsem měla hlavně strach o svýho bráchu a o maminku, tak jsem se celou dobu modlila.

Po tomto incidentu se celá rodina přestěhovala z Prahy na vesnici ke své rodině. Zde se paní Jarošová s válkou setkala opravdu tváří v tvář.

No a teď najednou já jsem šla z tý školy a to už jsem slyšela, ten hukot. A to už jsme věděli, protože to nebylo poprvé, to jsem věděla jako dítě, že se to tam děje. A když měli třeba někoho chytit, to se dělo i v Praze. Já jsem slyšela, jak to střílí, měli kulomet a střílelo se. Tak jsem si vlezla do příkopu do vysoký trávy, proletěl nade mou střílel, ale naštěstí se do mě netrefil.

Zbytek svého života prožívá paní Jarošová více méně v poklidu se svou milovanou rodinou a sbírá celoživotní zkušenosti, které chce předat prostřednictvím poselství pro budoucí generace.

Hlavně prostě každého člověka brát jaký je a snažit se ho pochopit. Protože, samozřejmě, každý jsme jiný a je to dobře, že jsme každý jiný.

V současnosti žije v Praze ve svém útulném bytu, kde by bez tohoto projektu byl její příběh navždy zapomenut.